

Тыя недоволны и невеселы человекы по многого сѣ склонны на гнѣвъ. За всичко, что имъ сѣ случи, погрѣшка было, шега было, излазять вѣнъ отъ себе си: бѣжтъ, крѣщжтъ и злословѣжтъ, като бѣсны. Лоша душевна болѣсть е и тая, зачтото не-прѣмѣнно прави несчастенъ оногова, който ъ има. Гнѣвъ-тъ е приличенъ на лудость; въ него правимъ различни погрѣшки, за които сѣ послѣ каемъ. Впечатлѣйте въ память-тж си слѣдующе-то изреченіе:

Кога сѣ гнѣвишь, чадо, самъ себе разваляшь,
Огънь, когото трѣбва да гасишь, распалаяшь.

Приказахъ ви въ разны обстоятелства жалостны исторіи за гнѣва и, ако бѣ нужда, можехъ да ви прикажж още и други за человекы, които чрѣзъ гнѣвъ станяхъ убицы и умрѣхъ на вѣсило. Но и когато нѣма да сѣ боимъ отъ такова пагубно поражение, и тогава гнѣвъ-тъ самъ по себе ны прави несчастны. Не сте ли видѣли, дѣца мои, нѣкога человекъ разгнѣванъ?

— О! Видѣли сме, бащице, отговорихъ дѣца-та. Оныя двама человекы, които сѣ борехъ завчера на пята, бѣхъ много разгнѣваны,

Е! Забѣлѣжихте ли, на что приличахъ тогава тыя безумны человекы? Колко сѣ бѣхъ развалили лица-та имъ, какъ имъ сѣ видѣхъ очи-тѣ, като запалены, какъ течахъ пѣны изъ уста-та имъ и какъ